antares

BİLİM-KURGU DERGİSİ

ANTARES 11 MAYIS 1977

Sahibi ve Yazı İşleri Sorumlusu : Sezar Erkin ERGİN

İsteme ve yazışma adresi : P.K. 56, Bakanlıklar, ANKARA

Sayısı 5,— TL. Bir yıllık abone 60,— TL.

Posta Çekleri Hesap No. : 10078115

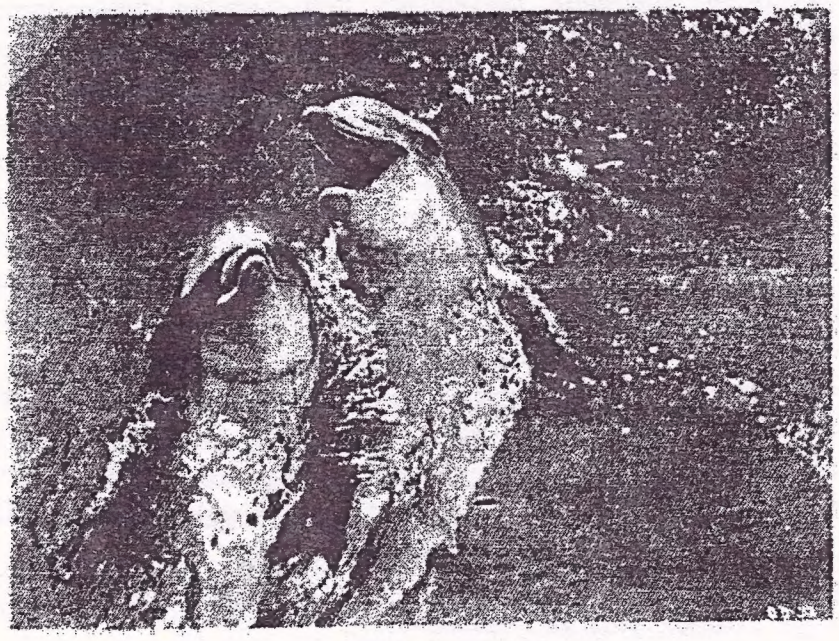

YUNUSLARIN GÜNÜ

BİLİM - KURGU YENİR Mİ ? YENMEZ Mİ ?

Mayıs ayının son günlerinde Kültür Bakanlığı Ankara Devlet Güzel Sanatlar Galerisine uğradınız mı, bilmem ? Uğradıysanız, Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumunca düzenlenen 1976 - 1977 Temel ve Uygulamalı Bilimler Proje Sergisini görmüş ve birbirinden ilginç tasarılar karşısında benim gibi siz de şaşkıya düşmüş olmalısınız.

Tasarıları hazırlayan lise öğrencilerinin olağanüstü başarıları karşısında kendi kendime sordum : Yarının bilim adamları olmaya aday bu gençler, bilim - kurgu hakkında ne biliyorlardı acaba ? Sergiye katılanlardan ve gezenlerden 57 sine yönelttiğim sorular şu ilginç sonuçları ortaya çıkarttı :

1) 57 kişiden 50'si daha önce bilim - kurgu, kurgu-bilim, hayal - bilim gibi terimlerle karşılaşmışlardı. 2) Bu 50 kişiden sadece 12 si bilim- kurgu adının doğru olduğuna inanıyordu. 29'u kurgu - bilim adını yeğlerken, 9'u da hayal - bilim adında karar kılmışlardı. 3) İçlerinden ancak 15'i bu kavramın bir sanat dalı olduğuna inanmıştı, geri kalanlar için b - k bir bilim dalıydı. 4) 44'ü yani çoğunluk, kavramda bilgi ve bilimin önemli yer tuttuğu konusunda birleşmişti. 5) Yine 34 kişilik bir çoğunluk, kavramın büyük ölçüde düşgücüne dayandığının bilincindeydiler. 6) 42 kişilik bir başka çoğunluk, kavramda mantık vardır, diyordu. 7) Yazarlarda öyküleme aranır, diyenler 22 kişiydi. 8) Daeniken'in Tanrıların Arabaları adlı kitabının b - k olup olmadığı konusunda ikiye ayrılmışlardı. 25'i kitaba b - k gözüyle bakıyordu. 9) Uzay Yolu, Uzay 1999 gibi dizilerle bu kavram arasında ilişki kurabilenler 38 kişiydi. 10) Kavramla ütopik yazılar arasında ilişki kurabilenler ise 26 kişiydiler.

Şu yukarda sıraladıklarım, basınımız ve TRT'nin bilim - kurgu konusunda adam sendeciliği bırakıp tutarlı ve bilinçli bir tanıtma yoluna girmesi gerektiğini bir kez daha gözler önüne seriyor sanırım. Bu yapılmazsa korkarım, başlıktaki soruyu bile halka yanıtlamak zorunda kalabilirler bir gün.

Bu sayıdaki yazı ve resimlerin yayın hakkı Antares dergisine aittir.

Koku

Sezar E. ERGİN

Çağırı yazısını aldığımda önce hiç önemsememiştim. Başkentten geliyordu ve beni ivedi bir iş için aradıkları bildirilmişti. Çağırıyı gönderen, bir ay önce kendisiyle ufak ama kârlı bir alışveriş yapmış olduğum parfümeri sahibiydi. Yazının altına bir de not düşmüştü. Eğer çağırısına uyacak olursam zengin olmam işten bile değilmiş. Bu notu okuyunca içimde bayağı bir kuşku uyanmıştı ; ya adam kendisine attığım kazığın farkına vardıysa... Sonra düşündüm. Öyle bile olsa ne değişirdi sanki. Ondan aldığım para çoktan tükenmişti. Başka bir gelirim de olmadığına göre, benden geri bir şey istese alamazdı zaten. Hemen bir karta yol paramı karşılarsa gelebileceğimi yazıp postaladım. Hayret... Dört gün sonra posta havalesiyle o da gönderildi. Bu durumda bana yapacak iki şey kalıyordu: Ya parayı iç ederek bir hafta daha günümü gün edecek, ya da zokayı yutmuş gibi yapıp işin aslını astarını öğrenecektim. Küçüklüğümden beri başıma ne geldiyse merakım yüzünden gelmiştir. Hiç unutmam yedi yaşındayken, komşunun yetişkin kızı ahırda koyunlarla ne yapıyor diye merak etmiş ve gizlice izlemeye kalkışmıştım. Yakayı ele verince de kızdan bir temiz sopa yemiştim, tabii. Bana «koyunları sağarken bir daha rahatsız etmememi» söylemişti ; oysa sağdığı koyunun boynuzları olduğuna eminim. Her neyse, diyeceğim bu kez de merakıma yenildim ve kasabadan geçen ilk posta trenine atlayıp başkente yollandım o gece.

Sabah trende gözlerimi açınca ortalık bana toz pembe gözüktü birden. Sonra gece yanlışlıkla birinci mevki vagona binmiş olduğumu anlayıp pembe boyalı kompartımandan biletimin gösterdiği kül rengi üçüncü mevki bir vagona geçtim. Yanımdaki bir gazete parçasını ikiye bölüp birini oturacağım yerin üstüne, diğerini de yerdeki kusmuğun üstüne yaydım ve oturup pencereden dışarısını izlemeye koyuldum.

Bir iki saat sonra tren başkente girdi ve garda yavaşlayıp durdu. Ben de ufak bir çanta dolusu eşyamı toparlayıp indim

trenden. Sabah çayımı garda içtikten sonra doğru parfümeri mağazasının bulunduğu semte giden bir otobüse atladım. Keşke yürüseymişim. Trafik sıkışıklığından santim santim yol alan otobüsde ezildiğim yetmiyormuş gibi ceketimin kalan son düğmesini de yitirmiş oldum böylece. İnmem gereken duraktan bir sonraki durakta güç belâ otobüsten paçayı sıyırıp mağazanın bulunduğu yapıya doğru ilerledim. Kapıdan girerken zengin olma düşü bana yitik düğmenin acısını unutturmuştu bile. İçerde beni gören tezgâhtarların aşağılayıcı asık suratları ile karşılaştım ilkin. Aldırmadım, ilk gelişimde de böyle yapmışlardı. İçlerinden bana en yakın duranına yaklaşıp,

— Patron beni çağırmış, görmek istiyormuş, dedim.

Oğlan beni yukardan aşağı bir süzüp,

— Emin misin ? deyince tepem atar gibi oldu. Cebimden çağrı yazısını çıkarıp burnuna dayadım.

— Okumasını biliyorsan, bak şuna ! Sonra da tez patronuna haber ver bakalım.

Oğlan burun kıvırarak yazıya bir göz gezdirdi ve sonra omuzunu silkip arkadaki bir kapıya yürüdü. Az sonra aynı kapıdan mağaza sahibi gözüktü. Gözündeki gözlükleri düzeltip bana baktı ve beni tanır tanımaz... evet, belki inanmayacaksınız ama, koşup ellerime sarıldı, beni içeri buyur etti.

— Hoş geldiniz, dostum. Nasıl yolculuğunuz iyi geçti mi ? Gelmeyeceksiniz diye bayağı korkmuştum.

Tüm bunları bir solukta söylemişti. Kolumdan tutup odasına beni soktuğunda ben de eni konu şaşkındım hani ; bu tür bir karşılanışı yıllardır borçlarımı ödemeye gittiğim alacaklılardan bile görmemiştim. Oturur oturmaz bana bir sigara ikram etti. Sigaramı kendi elleriyle yaktıktan sonra özür dileyip çok ivedi bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi, benden izin istedi. Ben daha ağzımı açmadan o telefonu açmış numarayı çeviriyordu bile. Hemen ardından bilmediğim bir dilde telefona coşku içinde bir şeyler söyleyip kulaklığı yerine koydu. Bana dönüp,

— Birazdan burada olur, dedi.

Sigaramın külünü yere silkip,

— Kim ? diye sordum.

Bana gözlüklerinin ardından patlak iri gözleriyle baktı ve,

— Özür dilerim, dedi. Size anlatmaya zamanım olmadı. Beklediğimiz dost birkaç gün önce Paris'ten uçakla buraya gelmiş olan mösyö Duval. Bu Fransız parfüm uzmanının adını mutlaka duymuş olmalısınız !

Benim başımı salladığımı görünce,

— Doğru, nereden bileceksiniz, diye konuşmasına devam etti. Ama bu uzmanın kalkıp ta Paris'ten buraya kadar bizim için gelmesi gerçekten gurur verici. Öyle değil mi ?

Hiç bir şey anlamamıştım.

— Beni çağırmanızla bunun ilgisi ne ola ki ?

Gözlüklerini düzeltip masanın üzerinden bana doğru eğildi.

— Hâlâ anlamadınız mı, dostum ? Tüm bunlar bana bir ay önce satmış olduğunuz koku, o eşsiz parfümle ilgili tabii.

— Ha, evet, dedim. Burnuma güvenirim, doğrusu. Kuku almakta ustadır.

«Para kokusunu da» diyecektim, son anda dilimi tuttum.

Mağaza sahibi beni hiç duymamış gibi konuşmasını sürdürdü :

— Onu ilk kokladığım zaman bir olağandışılık sezmiştim zaten. Yanılmamışım. Siz bana o küçük şişe dolusu parfümü satar satmaz, bir örneğini mallarını sattığımız Fransa'daki ünlü bir kuruluşa gönderdim. Amacım bu parfüm hakkında bilgi toplamaktı. Ama ne oldu, biliyor musunuz ? İki hafta sonra gelen yanıtta, onlar benden bilgi istediler. Dediklerine bakılırsa, bu kokunun dünya üzerinde bir eşi yokmuş. Tüm laboratuvar çözümlemeleri, incelemeler sonuçsuz kalmış. Ve benden şimdi formülünü istiyorlar. Mösyö Duval'ın burada olmasının nedeni de işte bu !

— O kokuyu satın alırken benden adresimi istemiş olmanızın nedenini de ben şimdi anlıyorum, dedim. Ben de sanmıştım ki... Hemen ellerini havaya kaldırıp sözümü kesti.

— Yo, dostum. Sakın size güvenmediğimi falan sanmayın. Tam tersine bu işin ikimizi de zengin edeceğine inandığım için yaptım bunları.

— Evet, dedim. Anlaşılan sizin burnunuzun da benimkinden aşağı kalır yanı yok.
Pişmiş kelle gibi sırıttı.

— Kuşkusuz mesleğimizin gereği bu.

Biten sigaramı masadaki küllüğe bastırdığım sırada odanın kapısı açıldı ve bir süre önce beni kapı dışarı etmek için kıvranan oğlanın yüzü gözüktü yine.

— Özür dilerim patron! Mösyö Duval şimdi geldi, sizinle görüşmek istiyor.

Mağaza sahibi hemen ayağa fırlayıp kapıya koştu.

— Ne duruyorsun, bekletme adamı!

Biraz sonra içeriye iki dirhem bir çekirdek giyinmiş yabansı tavırlı bir adam girdi. Girer girmez odanın havasını bir koklayıp hemen bana doğru döndü. Pabuçlarımın içinden iki haftadır yıkamadığım çoraplarımın kokusunu almış olmalı ki, yüzünü buruşturup elindeki mendile saldırdı hemen. Hiç istifimi bozmadım. Uzmanlık diplomasını erat koğuşlarından almadığı belliydi haspanın.

(Devam edecek)

DOLUNAY BOŞLUĞU

giyinik ve uyanık beklerdi o herhangi bir kıyameti
çoğalan bir korkuyla / hep
gökyüzünde değişmez bir belirti

ayın gölgesi düştü alnına birden
uyudu gözkapakları
bütün dürbünlerin nihayet

tükendi öz
yıkıldı yapı
yazıldı son canlının ilk ayeti

Osman Serhat

Ankara'da iki kişilik bilim - kurgu - sever aile kiralık daire arıyor. Tel : 27 24 56

Arkadaş

Tarık ERGUVAN

Ölseydi daha iyi olacaktı belki. Yaşıyordu ama buna yaşamak denirse. Yıllardır hazırlanmıştı bu duruma. Bekliyordu. Sonunda insanoğlu hırsının ürününü almış, mikrobik savaş patlamıştı. Düşünüyordu da bu durumu önlemek için yapılan çalışmaların ne kadar anlamsız olduğunu şimdi anlıyordu. Birkaç çatlak hariç tüm yapılar sapasağlamdı. Sanki hiç bir şey olmamış gibi. Yalnız sokaklarda kokmağa yüz tutmuş cesetler insanlığın nasıl bir felâketle karşılaştığını anlatıyordu.

Genç bir kızın cesedinin yanında durdu. Çok gençti kız. Ölmek için oldukça genç. Pek çok düşleri vardı gelecek için. Eğildi

● BİLİM - KURGU DÜNYASINDAN

2 - 12 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da bir Fransız - İngiliz Çizgi Film Haftası düzenlendi. Bu son on yılın en iyi yapıtları arasında bilim - kurgusal nitelikler taşıyanların sayısı da oldukça kabarıktı. İşte size birkaç örnek :

TAM DAİRE (Full Circle)/1974/7 dak/British Film Institute
Oluşum ve ilkel insanın karanlıktan kurtuluşu ve uygarlığa geçişiyle ilgili bir öykü.

DENİZANASI (Jellyfish)/1974/8 dak/Peter Roberts
Nedeni belirlenmeyen bir korkudan dolayı kaçmakta olan bir adamın bir denizanası tarafından kovalanması konu ediliyor.

BÜTÜN KAHRAMANLAR (All Sorts Of Heroes)/1976/20 dak/ Rick Megginson, Steve Hughes

Bu filmde iyi ve kötü arasındaki savaş konu edilmiş.

FİL - ÖRÜMCEK (L'araignelephant)/1968/10 dak/P. Kamler
Yarı fil, yarı örümcek bir yaratığın serüvenleri.

EVREN (Univers)/1970/9 dak/M. Otero

İnsan bilincinin aşamaları bu filme konu olmuş.

LABİRENT (Labyrinthe)/1970/12 dak/P. Kamler
Gerçek yaşamdan kaçan bir adamın öyküsü.

kızın saçlarını okşadı. Eli tenine değdiğinde ürpererek geri çekti. Bir zamanlar hayat dolu olan bu bedende şimdi ölümün soğukluğu vardı. Kızın parmağındaki alyansı çıkarırken nişanlandıkları günü anımsadı. Göz pınarları doldu. Bir kaç damla yaş yanaklarından çenesine süzüldü. Yüzüğü itinayla cebine yerleştirdi. Bir süre orada kaldı. Sonra kalktı evlerden birine yürüdü. İçeri girdi. Güzel döşenmişti. Sahibi zevkli biri olmalıydı. Artık yaşamayan sahibi... Yiyecek bir şeyler aradı. Bulduğu bir parça salamı yerken gözü müzik dolabına takıldı. İlerledi kayıt cihazının tuşuna bastı. Bataryalı olmalıydı. Elektrikler olmadığı halde çalışmış, odayı bir kaç hafta öncesinin sevilen bir parçası doldurmuştu. Teybi kapatarak dışarı çıktı.

Fareyi gördüğünde irkildi. Hemen hemen yetişkin bir kedi kadardı. Lağım faresi olmalıydı. Onlar ancak bu kadar iri olabilirdi. Uzun süre kıpırdamadan fareyi süzdü. Sonra yanındaki iri taş parçasına gözü ilişti. İleri atılarak kaçmağa hazırlanan yaratığa fırlattı. Tiz bir çığlıkla tüyleri diken diken oldu. Fare kaçıyordu. Taşın düştüğü yerde kopuk bir kuyruk vardı. Sinirleri boşandı. Katıla katıla gülmeğe başladı. Kuyruğun yanına geldiğinde gülümsemesi dudaklarında dondu. Farenin az önce üzerinde dolaştığı küçük çocuk cesedinin yüzü kemirilmişti. Boş midesini tutarak öğürdü. Acele adımlarla uzaklaştı.

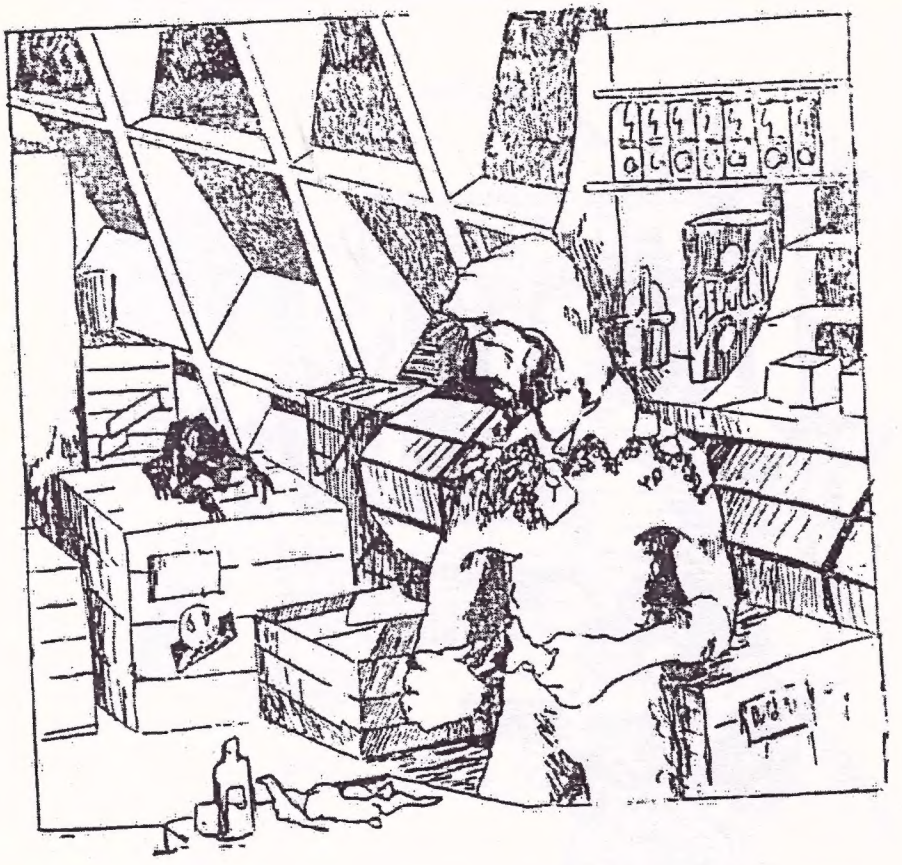

Burayı bulalı epey olmuştu. Büyük mağazalardan birinin deposuydu. Henüz yiyeceklerin tümü bozulmamıştı. Pek fazla yiyecek yoktu ama hiç yoktan iyiydi. Konserve etten bir parça ısırırken fareyi farketti. Üç dört metre uzağındaydı. Kuyruğundaki yara geçmiş olmalıydı. Etten bir parça koparıp fareye attı. Fare bir süre inanmayan gözlerle baktı, baktı. Sonra etin üzerine atılarak iştahla yemeye başladı. O anda bir acıma hissiyle kalbi burkuldu. Belki de yalnız ikisi hayatta kalmışlardı. Bu düşünceyle ürperdi. Yalnızlık onu daima korkuturdu. Çocukluğundan kalmıştı bu duygu. Ne yaptığını pek iyi hatırlamıyordu. Kötü bir şey yapmış olmalıydı. Bodruma kapatılacak kadar kötü bir şey. O karanlık yerde bir gece geçirmek uzun süre psikolog tedavisine neden olmuştu.

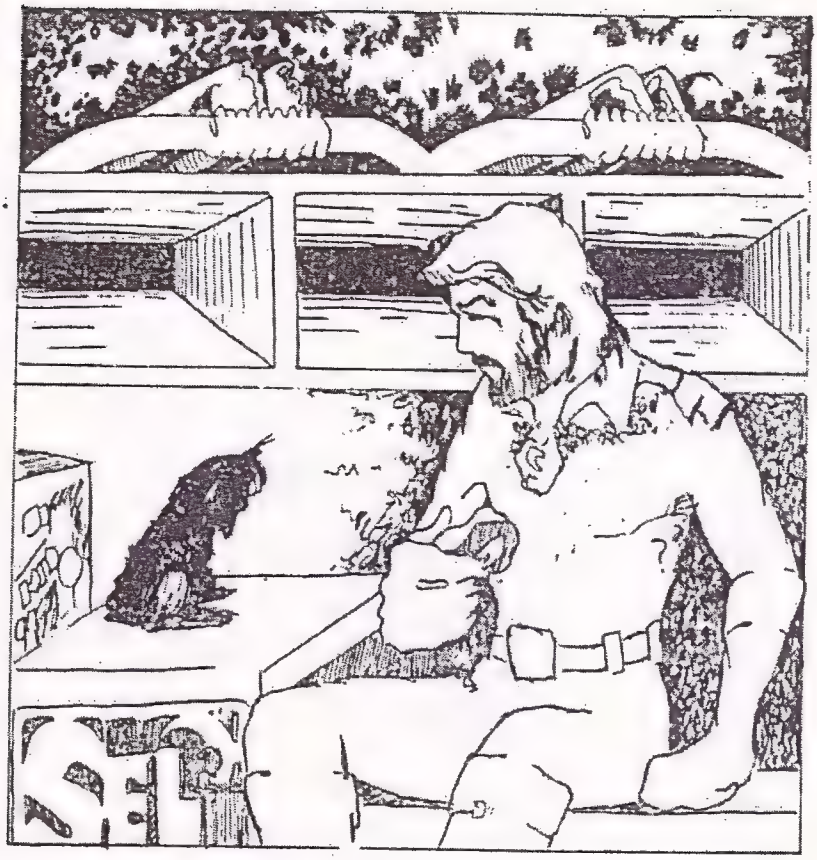

Etten bir parça daha koparıp uzattı. Fare bir an durakladı. Sonra yavaşça yaklaşarak birkaç adım yanında durdu. Yüzüne baktı. Bir şey vardı bu gözlerde. İnsanca bir şey.

— Al, dedi. Al ye.

.....

— Al, dedi tekrar. İstemiyor musun, doydun mu ?

Küçük siyah gözler kendisine uzanan ete yöneldi. Uzaktan kokladı. Yaklaştı uzanarak ete dişlerini geçirdi, önüne alarak yemeğe başladı. «Açlık hiç bir duyguya benzemiyor», diye düşündü. «İnsanı insanlıktan, hayvanı hayvanlıktan çıkarıyor. Ne gariptir ki bizim, yani bir insanla hayvanın birbirine yaklaşmasına neden oldu.»

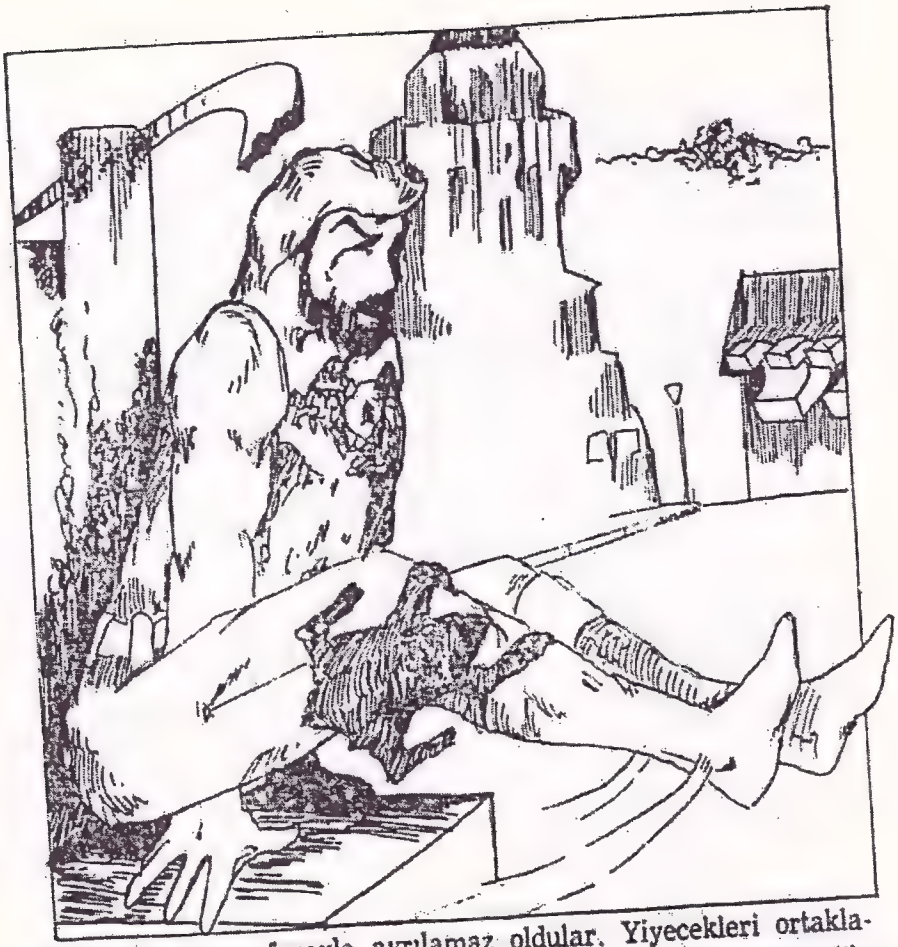

O günden sonra fareyle ayrılamaz oldular. Yiyecekleri ortaklaşa pay ediyorlar, etraftaki kentlere birlikte giderek bulabildiklerini sahipleri artık yaşamayan evlerde tüketiyorlardı.

Kış bastırdı. Yiyecekler de tükendi. Şiddetli kar yiyecek aramayı olanaksız hale getirerek onları açlığa mahkûm etti. Bir kaç başarısız denemeden sonra buradan ayrılmasının olanak dışı olduğunu anlayarak kendini kaderin akışına bıraktı. Arkadaşı yanıbaşında uyuyordu. Arkadaşı.. Fareden arkadaş. Kediden, attan, köpekten hatta yırtıcı hayvanlardan, kuşlardan arkadaş olduğunu kitaplarda okumuştu ama fareyle arkadaşlık hiç rastlamadığı bir şeydi. Birbirlerine ne kadar da alışmışlardı. O da açtı. Son günlerde oldukça zayıflamışlardı ikisi de. Aklına gelen düşünceyle ürperdi. Sonra açlığın etkisiyle uyuyakaldı.

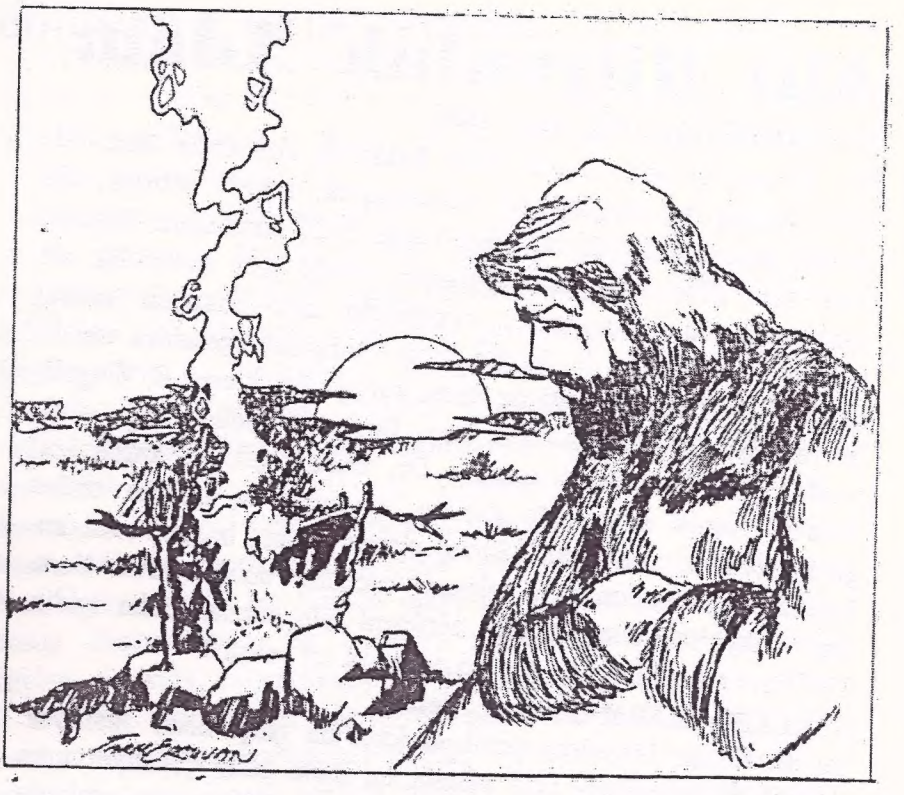

Yıllardır dünya dışı bir tehlike bekleyen insanoğlu, asıl tehlikenin kendi hırsı olduğunu sonunda kanıtlamıştı. Bir zmaanlar başkasına zarar verenleri cezalandırırken şimdi kendini, yakınlarını, geçmişini ve geleceğini yok etmişti. Nükleer, topluca imha silâhlarını bularak ve kullanarak yaşlı dünyayı eceli gelmeden öldürmüştü.

Ateşe bir parça daha odun atarken fareyi düşündü. Yiyecekler tükenmeden önce birlikte yiyor, birlikte geziyor, işin garip tarafı oyun bile oynuyorlardı. Anıların etkisiyle gülümsedi. Midesinin gurultusuyla açlığını hatırladı. Uzanıp önündeki ateşe baktı. Pişmiş olmalıydı. Eti ateşten aldı. İştahla yemeye başladı. Batan güneşin kızıl ışınları ateşin yanındaki yüzülmüş fare derisine vuruyordu. □

Altı Milyonluk Adam

KAÇ STEVE KAÇ (Run Steve, Run)

Altı Milyon Dolarlık Adam dizisi hakkında size daha önce bilgiler vermiş ve eleştirilerde bulunmuştuk, sevgili okurlar. Bu dizinin gerçek anlamda bir bilim-kurgu dizisi olmadığını, örneğin Tatlı Sert (The Avengers) dizisinde olduğu gibi ancak bir iki serüvende bilim-kurgusal niteliklerin ağır bastığını belirtmiştik. İşte bu kez de dizinin bilim-kurgusal öğelerden oldukça uzak bir başka örneği ile karşı karşıyayız. Lionel E. Siegel'in yazdığı bu bölümde daha önce Devlerin Düellosu adlı serüvende izlediğimiz robot uzmanı Dr. Dolans çıkıyor karşımıza. Amacı biyonik adamı ele geçirip incelemek ve bu kez ondan güçlü robotlar yapmaktır. Sonuç olarak bizler, baştan sona anlamsız bir kovalamacayı izlemek zorunda bırakılıyoruz. Sanırım, Uzay Yolu'nun en kötü serüveni bile bundan daha iyidir. TRT'nin amacı bize eski günleri aratmak mı yoksa ?

NÜKLEER ALARM (Nuclear Alert)

Bu serüvende bir atom bombası kaçırma olayı konu ediliyor. Dizinin ilk çevrildiği 1973 yılında bu konu belki çekiciydi ama bugün güncelliğini bile yitirmiş durumda. Günlük gazetelerde okuduğumuz haberler çok daha ilginç ve üstelik gerçek. Artık kaçırmaya bile gerek yok, yüksek okul öğrencilerinin ders kitaplarını karıştırıp atom bombası yapmayı öğrendiklerine tanık oluyoruz.

1940 doğumlu Amerikalı oyuncu Lee Majors'un canlandırdığı biyonik adam bu öğrencilerin peşine düşse olay belki daha bir anlam kazanır. Öyle ya, bugün atom bombası yapanlar, yarın biyonik adamı da gerçekleştirebilirler. O zaman Steve Austin'e işini ve ekmek parasını korumaya çalışıyor diye bir yerde hak verebilirdik üstelik.

Düzeltme : 9. sayımızın 11. sayfasında 11. satır Yaşamımızın, bitirmeye yetmeyeceği çokluktaki kitap-film - olarak çıkması gerekirken dizgi yanlışı yapılmış ve 7. satır yinelenmiştir. Özür dileriz.

SİNEMADA BİLİM - KURGU

YUNUSLARIN GÜNÜ (The Day Of The Dolphin)

Yönetmen : Mike Nichols/Oyuncular : George C. Scott, Trish Van Devere/Senaryo : Buck Henry/Amerikan Avco Embassy Pictures yapımı/renkli/1973

Robert Merle'in ödül kazanmış bir romanından uyarladığı filminde yönetmen Nichols, güven, bağlılık ve çocuksu saflığı simgeleyen başoyuncuları Alpha ve Beta adlı yunuslara hayran kalmamız için her şeyi düşünmüş, gerçekleştirmiş. Onları değişik yönleri ile tanımamıza olanak sağlamış. Özellikle bilimsel yönden tanıtma çok başarılı. Yunusların doğal yeteneklerini ve öğrenme konusundaki becerilerini en güzel biçimde gözler önüne sermiş. O kadar ki, yunusların insanlarla hem de insanların dilinde konuşabilmelerini yabansımıyor izleyici. Bir başka filimde hayvanların insanlar gibi konuşmasını kahkahalarla izleyen kişi, bu filimde olayı doğal karşılayabiliyor ve susup düşünebiliyor. Bu başarıyı yönetmenin bilim - kurgusal öğeleri dozunda kullanmasına da bağlayabiliriz. Öğeler o denli ustalıkla işlenmiş ki, izleyici bir bilim - kurgu filmi ile karşı karşıya olduğunu farkedemiyor bile. Oysa olaylar, bilim - kurgunun tanımına harfi harfine uyacak bir biçimde sergilenmiş filimde. Bilimsel ve teknik verilerin türetimine bağlı olarak tutarlı bir olasılık üzerinde duruluyor : Yunusların konuşmayı öğrenmesi.

Kuşkusuz Nichols bilim - kurguyu bir araç olarak kullanıyor. Amacı, izleyicinin insanoğlu ile yunusları karşılaştırması ve bu yolla göremediği, ya da görmek istemediği gerçeklerle burun buruna gelmesi. Bazı eleştirmenlerin sandığı gibi Nichols, insanın kendisini değil, davranışlarını yargılıyor öncelikle. Daha önce Kubrick'in Dr. Strangelove adlı b - k filminde de oynamış olan George C. Scott'ın ağzından şu sözleri söyletiyor : «Bizim de onlar gibi enerji dolu olup içgüdümüzle davranmamız gerekirdi.» Bunun tam tersini uygulayan insanoğlunun elinde, o saf, sevimli hayvancıkların bile birer öldürücü silâha dönüşebileceklerini gösteriyor bize. Burada ister istemez bir soru takılıyor kafamıza : Vietnam savaşında yunusları gemileri batırmak için kullanan Amerikalılar bu filimde günah mı çıkarmak istiyorlar acaba ?

Bize Gelen Mektuplar

✉ Azizim S. E. Ergin,

Tenkitlerimi kıyıcı olarak görmeyin : a) Derginizin başına Edebiyat ve Kültür Dergisi yazmanız hata. Derginiz adı üstünde Bilim - Kurgu Dergisi. Bu zaten yazılmış. Bir de diğerini yazmanız insanı şaşırtıyor. Tamamen gereksiz bir yazı olmuş bu. b) Kendini bilen hiç bir dergide bir yazarın ismi 2 kere geçmez ve geçmemelidir. Bu çalıştığımız bütün yayın hayatında böyledir. Ve bu ekseriyetle acemiliğin kanıtıdır. c) Bütün dergiler gibi kendi bildik, tanıdık, arkadaşlarınıza yer vermeniz de pek affedilir gibi değil. Koca Türkiye'de başka yazar mı ka'madı ? d) 3 isimliler daima en baştakini tek harf olarak kullanırlar. S. Ertan Altınok gibi, Tarık Dursun K. gibi. Üçünü birden yazmanız biraz komik oluyor. e) Altı Milyonluk Adam serisini eleştirmişsiniz. Haklı olduğunuz besbelli. Fakat başkalarını eleştirenler bu kadar çok hata yapar mı ? Yönünüz Kurgu - Bilim, bunda Türkiye'de tek olma başarınız var. Bu başarıya gölge düşürmemek için kendi kendinizi eleştirin önce. Daha çok gravür ve daha kurgu - bilim dolu yazılar toplayın. Örneğin koskoca Erich Von Daeniken'den hiç bahsetmiyorsunuz. Buraya geldi ve kendisiyle ben Sheraton Oteli'nde röportaj yaptım. Resimlerini çektim. Bu yazı ve resimleri gönderebilirim. Benim gibi daha niceleri yardımlarda maddi - manevi bulunur. Kendi kabınızdan çıkıp etrafa bir göz atarsanız dergi çok daha fazla satılır. Bu yazıyı tecrübeli ağabeyiniz olarak yazdım. Cevap bekler, saygılarımı sunarım, başarılar.

S. Ertan ALTINOK - İSTANBUL

Sayın S. E. Altınok, istekleriniz yerine getirildi. Bundan böyle imzasız yazıların sahipliğini ve sorumluluğunu Sezar E. Ergin olarak ben yükleniyorum. (c) deki eleştiriniz yersiz, bunu kanıtlamak için sizin ve tüm okurların b - k ile ilgili yazılarını bekliyorum. Kurgu - bilim konusunda başyazıyı, Daeniken konusunda da Antares'in 4. sayısındaki Yeni Bir Kavram Kargaşası başlıklı yazıyı okumanızı dilerim, saygılar.